

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 8/2018-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Martinou Kožárovou Jenčovou, Slovenská 69, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 1600/2009, za účasti Okresného súdu Prešov takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 1600/2009 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Prešov je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. Martiny Kožárovej Jenčovej, Slovenská 69, Prešov, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Martinou Kožárovou Jenčovou, Slovenská 69, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 1600/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení povinného podal námietky proti exekúcii, ktoré boli okresnému súdu doručené 16. novembra 2009. V čase podania sťažnosti (na poštovú prepravu bola podaná 16. novembra 2017, pozn.) podľa tvrdenia sťažovateľa ešte nebolo o jeho námietkach rozhodnuté.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Dňa 29. 05. 2009 bolo začaté exekučné konanie v prospech oprávneného, [REDACTED] [REDACTED]... a v neprospech sťažovateľa, na vymoženie pohľadávky vo výške 167,63 Eur s prisl...

Dňa 26. 10. 2009 vydal súdny exekútor Upovedomenie o začatí exekúcie. V súlade s vtedy platným ust. § 50 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok)... sťažovateľ podal včas námietky proti exekúcii, pričom zároveň uhradil súdny poplatok.

Listom zo dňa 11. 11. 2009 súdny exekútor oznámil sťažovateľovi ako povinnému, že jeho námietky proti exekúcii boli postúpené na súdne rozhodnutie na Okresný súd Prešov. Okresný súd Prešov vec vedie pod sp. zn. 2 Er 1600/09, pričom o námietkach sťažovateľa nebolo doposiaľ rozhodnuté...

V prípade sťažovateľa, súd o jeho námietkach proti exekúcii nerozhodol ani po 8 rokoch, pričom máme za to, že takéto rozhodnutie nemožno považovať za právne zložité alebo komplikované. Oprávnený ako exekučný titul, na základe ktorého sa exekúcia vedie, označil Platobný rozkaz Okresného súdu Prešov, sp. zn. Ro 33365/97-8 zo dňa 31. 08. 2008.

Ako však vyplýva z rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 28 C 197/2005 zo dňa 23. 01. 2006, proti tomuto platobnému rozkazu podal sťažovateľ ako žalovaný včas odpor, preto súd vec prejednal v civilnom konaní, v ktorom rozhodol Rozsudkom, sp. zn. 28 C 197/2005-27 zo dňa 23. 01. 2006 tak, že žalobu žalobcu (ktorý bol právnym predchodcom oprávneného), zamietol. Sťažovateľ v podaných námietkach preto namietal neexistenciu exekučného titulu, a teda neprípustnosť exekúcie.

Zastávame názor, že rozhodovanie v obdobných veciach tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej praxe všeobecných súdov, nevyžaduje žiadne náročné a zdĺhavé dokazovanie či realizáciu rôznych procesných úkonov a rozhodnutí, ktoré by odôvodňovali 8 rokov trvajúce rozhodovanie súdu...

Vzhľadom na uvedené potom považujeme za dôvodné konštatovať, že 8 rokov trvajúce rozhodovanie o námietkach povinného je nutné posudzovať ako neodôvodnené prieťahy v súdnom konaní, ktoré neboli spôsobené ani zložitou vecou ani správaním účastníkov, ale výlučne postupom okresného súdu, ktorý bol po celý čas nečinný. Poukazujeme pritom na ust. § 50 ods. 2 Ex. poriadku (v znení účinnom od 01. 09. 2005

do 31. 03. 2017), podľa ktorého o námietkach proti exekúcii rozhodne súd najneskôr do 60 dní odo dňa ich doručenia.

Sťažovateľ sa sťažnosťou zo dňa 16. 10. 2017 obrátil na predsedu Okresného súdu v Prešove a žiadal o odstránenie prieťahov v konaní. Do dnešného dňa nebolo na túto sťažnosť reagované a súd o námietkach doposiaľ nerozhodol.

Sťažovateľ sa domáha aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 €, čo odôvodňuje takto:

„S poukazom na vyššie popísané prieťahy v konaní má sťažovateľ za to, že len samotné vyslovenie porušenia ním označených práv nie je dostatočné, preto sa domáha finančného zadosťučinenia vo výške 10.000 Eur.

Poukazujeme na to, že v dôsledku dlhotrvajúceho rozhodovania súdu neúmerne narastajú povinnému úroky z omeškania, ktoré sú vo výške 17,6 % ročne. Zároveň, dňa 09. 10. 2017 došlo zo strany exekútora k blokovaniu finančných prostriedkov na účte sťažovateľa, čím sa zhoršila finančná situácia sťažovateľa a jeho rodiny. Preto považujeme požadované finančné zadosťučinenie za opodstatnené a primerané s poukazom na dĺžku konania a povahu právnej veci.

Na základe uvedenej sťažnostnej argumentácie sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, ako aj úhradu trov konania.

Ešte pred predbežným prerokovaním ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby sa k sťažnosti vyjadril. Vo vyjadrení predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprO/2187/2017, SprU/3014/2017 z 21. decembra 2017 sa v podstatnom uvádza:

„Vo veci bola podaná námietka povinného voči exekúcii dňa 09. 11. 2009. Následne bol v roku 2016 vyzvaný oprávnený na vyjadrenie sa k námietke, čo oprávnený urobil svojim podaním dňa 02. 11. 2016.

Uznesením zo dňa 03. 11. 2017 bolo námietkam povinného proti exekúcii vyhovené.

Na Okresnom súde Prešov, ktorý je dlhodobo personálne poddimenzovaný, sa nachádza vyše 100.000 exekučných vecí, z tohto dôvodu nebolo rozhodnuté o námietkach v primeranej lehote. Po urgencii zo strany povinného (október 2017) bolo vo veci bezodkladne rozhodnuté.“

Z predloženého spisového materiálu okresného súdu vyplýva nasledujúci priebeh napadnutého konania:

1. Dňa 7. júla 2009 bola okresnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie s návrhom na vykonanie exekúcie z 29. mája 2009 na základe exekučného titulu – platobný rozkaz Okresného súdu Prešov sp. zn. Ro 33365/97 z 23. októbra 1998.

2. Dňa 21. júla 2009 okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného.

3. Dňa 16. novembra 2009 súdny exekútor doručil okresnému súdu námietky povinného proti exekúcii z 3. novembra 2009; povinný namietal neprípustnosť exekúcie pre nespôsobilý titul, keďže proti platobnému rozkazu podal odpor, na základe ktorého okresný súd vydal rozsudok sp. zn. 28 C 197/2005 z 23. januára 2006, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol.

4. Okresný súd 12. októbra 2016 vyzval oprávneného na vyjadrenie k námietkam.

5. Podaním doručeným okresnému súdu 2. novembra 2016 sa oprávnený vyjadril k námietkam povinného.

6. Dňa 16. októbra 2017 bola okresnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa na prieťahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu.

7. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Er 1600/2009 z 3. novembra 2017 námietkam povinného proti exekúcii vyhovel (označené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12. decembra 2017, pozn.).

8. Okresný súd 21. decembra 2017 vyzval súdneho exekútora, aby sa vyjadril, či mieni uplatňovať trovy exekúcie, pretože exekúcia bude zastavená.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. IV. ÚS 8/2018 zo 17. januára 2018 ju prijal na ďalšie konanie v rozsahu označených základných práv sťažovateľa.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda okresného súdu v liste sp. zn. Spr U 3014/2017 z 8. marca 2018 ústavnému súdu oznámil, že netrvá na ústnom konaní o sťažnosti sťažovateľa.

Následne ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby sa vyjadrila, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. SprU 3014/2017 z 21. decembra 2017 a z 3. mája 2018 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 5. apríla 2018 oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania a k veci uviedla:

«Predseda Okresného súdu Prešov uvádza, že na Okresnom súde Prešov, ktorý je dlhodobo personálne poddimenzovaný, sa nachádza vyše 100.000 exekučných vecí, z toho dôvodu nebolo o námietkach sťažovateľa rozhodnuté v primeranej lehote.

K tomuto vyjadreniu poukazujeme na doterajšiu judikatúru Ústavného súdu SR vo veciach týkajúcich sa práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a to napr. II. ÚS 48/96 „Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečovať súdne konanie nezbavuje zodpovednosti za pomalé konanie“ resp. „Priznanie ústavného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zakladá povinnosť súdu i sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto ústavné právo objektívne realizovalo“ (II. ÚS 26/95).

Vzhľadom na horeuvedené nepovažujeme obranu okresného súdu za akceptovateľnú.»

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 2 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ako aj z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priesťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o námietkach povinného proti exekúcii, tvorí bežnú a početnú súčasť rozhodovania exekučných súdov. Zároveň ústavný súd vzal na zreteľ, že preskúmanie otázky (ne)existencie vykonateľného exekučného titulu je zo skutkového hľadiska nenáročná, pričom právna neistota povinného v exekúcii vedenej bez relevantného vykonateľného titulu po dobu 8 rokov je značná.

2. Správanie sťažovateľa ako strany sporu je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd na základe zapožičaného súdneho spisu konštatuje, že sťažovateľ k predĺženiu konania neprispel významnejšou mierou, aj keď z popisu doterajšieho priebehu konania možno dôvodne predpokladať, že skoršie podanie sťažnosti podľa § 62 a nasl.

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov mohlo výrazne urýchliť rozhodovanie okresného súdu o námietkach sťažovateľa.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

V popísanom priebehu súdneho konania ústavný súd identifikoval obdobie neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu, keď o relevantných námietkach sťažovateľa (doručených okresnému súdu 16. novembra 2009, pozn.) podporených nezvratným dôkazom o neprípustnosti exekúcie nerozhodol v zákonnej lehote, ale až uznesením sp. zn. 2 Er 1600/2018 z 3. novembra 2017 (právoplatné 12. decembra 2017, pozn.).

Ústavný súd preto s prihliadnutím k celkovej dĺžke rozhodovania o námietkach sťažovateľa proti exekúcii (viac ako 8 rokov) a k zistenej neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu, dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie bolo v čase rozhodovania ústavného súdu už právoplatne skončené (12. decembra 2017, pozn.), ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy nevyslovil príkaz adresovaný okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných priet'ahov a v tejto časti návrhu nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

S'ťažovateľ sa domáha priznania finančného zadost'učinenia v sume 10 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä celkovú dĺžku napadnutého konania, skutočnosť, že je už právoplatne skončené, ako aj obdobie neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu, ale predovšetkým predmet napadnutého exekučného konania („... vymożenie pohľadávky vo výške 167,63 Eur s prísl.“) ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 2 výroku tohto nálezu).

V.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním.

Úhradu priznal v uplatnenom rozsahu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Tarifná odmena za úkon právnej služby vykonaný v roku 2017 predstavuje sumu 147,33 €. Za dva úkony tak prináleží suma 294,66 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za dva úkony v roku 2017 v sume 17,68 €, čo spolu predstavuje sumu 312,34 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2018